

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 14 - 20 martie 2021

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455

Liturghia Înaintesfințitelor
miercuri, 17 martie 2020; ora 12.00

Calea Crucii
sâmbătă, 20 martie 2021, ora 17.00

Pomenirea tuturor morților
sâmbătă, 20 martie 2021, ora 18.00

RUGĂCIUNE

Îți mulțumim Doamne, întotdeauna și pretutindeni. Părinte Sfânt și Atotputernic, veșnic Dumnezeu, prin Cristos Domnul nostru, prin al Cărui exemplu și haruri se întărește credința aceluia care postește, se însuflețește speranța și se înflăcărează iubirea. El este cu adevărat Pâinea vieții care ne conduce spre viața eternă, este hrana care însuflețește și înviorează sufletul nostru.

Cuvântul Tău, prin care ai creat toate lucrurile, este singura hrană a vieții nu numai pentru oameni, ci și pentru îngeri. O, Doamne, nu lăsa niciodată să ne lipsească această hrană spre care Tu ne îndemni și pe care suntem datori să o dorim, Corpul și Sângele Fiului Tău, Domnul și Mântuitorul nostru.

Isuse, fă ca postul să ne îmbrace în haina sfântă a umilinței, iar cenușa iluziilor să fie înlocuită de gândurile, dorințele și faptele noastre arătate față de Tine, față de cei sărmani și neajutorați, căci numai prin aceasta va răsări în noi lumina unei conștiințe bune și a unui suflet împăcat cu Dumnezeu. În acest fel, rănilor provocate de păcate vor fi vindecate de Iubirea cea adevărată care este la Tine ajungând să privim lumea în lumina Învierii. Amin.

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Florica Albu, Darko Cartîș, Maria Alexandra Mihele, Maria Alexandra Popoescu și Mircea Gheorghe Igna**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Regăsindu-ne!

Evangelhia de astăzi este formată din versetele imediat următoare rugăciunii Tatăl nostru din capitolul 6 de la Luca. De aceea începe cu invitația la iertare și acceptarea acesteia ca și logică de viață atât în relația cu Dumnezeu cât și în cea cu aproapele. Dacă am accepta iertarea Tatălui fără să o dăruim și aproapelui, am intra într-o logică schizoidă, încercând să trăim în două lumi cu doi stăpâni diferiți. Însă Isus ne pune în gardă: nu putem sluji la doi stăpâni.

Rostul postului este tocmai acesta: să ne ajute să renunțăm la omul nostru vechi, confinat doar în această lume, pentru a ne deschide noi și de fapt adevăratei noastre identități de fii și fiice ale lui Dumnezeu, trăind în această lume fără a-i aparține, deoarece suntem moștenitori ai Împărăției Cerului, adevărata noastră Patrie.

Când postim suntem chemați de aceea să nu fim triști. Pe de o parte pentru a nu fi ca fățarnicii, căutând doar să culegem laudele semenilor noștri. Adevărata rațiune este în schimb faptul că postul nostru este unul al bucuriei. Renunțăm la banchetul acestei lumi doar pentru a ne pregăti pentru cel al Împărăției. Din aceeași rațiune primii creștini cântau în timp ce mergeau spre moarte în arenele romane: nu fiindcă iubeau moartea, ci convinși fiind că se pregătesc pentru viața cea adevărată.

Atunci când renunțăm la mâncare, ne aducem aminte de precariatatea condiției noastre umane, însă nu cu resemnare, ci încredințând întreaga noastră viață Tatălui nostru ceresc. La fel și în toate celelalte aspecte ale postului, fiindcă nu totul se reduce la mâncare. Suntem chemați să ne mortificăm toate simțurile, trecând astfel de la o logică animalică, instinctivă, la una de dăruire și responsabilitate. Fiind tot atâtea porți de comunicare cu exteriorul, suntem chemați să descoperim adevărata menire a simțurilor. Și cine mai bine decât Cel care ne-a creat ne-o poate dezvălui? În cadrul liturghiei, moment prin excelență al comuniunii cu Dumnezeu, ni se descoperă valența lor reală, atunci când ochii noștri se desprind de spectacolul acestei lumi pentru a contempla prin chipurile Sfinților adevărata realitate. Auzul abandonează zumzetul vorbelor goale pentru a se deschide înspre cuvintele ce zidesc, cele care ajung la noi doar pe căile sufletului. La fel și glasurile, sunt chemate să se împlinească în lauda și cântul adus Creatorului, pe urmele miresmelor spirituale care închipuind rugăciunile noastre ce se ridică spre Cer, ne desprind de miasmele acestei lumi.

Fiul risipitor se îndepărtează de Tatăl și sfârșește prin a se îndepărta de el însuși. În acest sens Postul Mare devine un moment privilegiat de vindecare și de convertire înspre Dumnezeu și deci înspre noi înșine.

PS Claudiu, Episcopul Curiei